

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

27 april 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de problematiek van de campings zonder vergunning en de huisvesting van de campingbewoners

Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de plannen van de minister om de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen te bevorderen

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het aantrekken van extra toeristen tijdens Euro 2000

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 27 april 2000

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.17 uur.*

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de problematiek van de campings zonder vergunning en de huisvesting van de campingbewoners

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Huybrechts tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de problematiek van de campings zonder vergunning en de huisvesting van de campingbewoners.

Minister Landuyt zal ook antwoorden in naam van minister Sauwens.

In de loop van de maand is er in de commissie een discussie geweest over de problematiek van de campings. Minister Landuyt heeft toen gezegd dat hij met een totaalnota over de campings naar de commissie zou komen. Als ik me niet vergis, zal dit begin mei gebeuren. Deze interpellatie staat nu toch op de agenda : enerzijds omdat ik enigszins uit het oog was verloren dat die totaalnota op komst was, anderzijds omdat de commissieleden toch ook nog het recht hebben om bepaalde vragen te stellen.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 3 maart 1993, houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve bedrijven, staat het gebruik

van de openluchtrecreatieve terreinen toe als vaste woonplaats tot eind 2005, voor zover aan een aantal strikte voorwaarden wordt voldaan.

Voor campings die deels zonevreemd zijn gelegen, wordt naar een oplossing gezocht. Voor iets meer dan een honderdtal terreinen zal in de mate van het mogelijke het BPA worden aangepast. Deze campings zouden dan, onder strikte voorwaarden en beperkt in tijd, een voorlopige vergunning kunnen krijgen. Deze campingbewoners krijgen dan nog even respijt om naar een andere vaste woonplaats op zoek te gaan. Of ze die ook echt zullen vinden, is natuurlijk nog een andere kwestie.

Mijnheer de minister, welke campings vallen onder het campingdecreet en welke niet ? Welke campings zullen daadwerkelijk worden gesloten en welke niet ? Op die manier kom ik bij het grote probleem van de zonevreemde campings die niet in aanmerking komen voor een of andere overgangsmaatregel. Die zullen dus onherroepelijk door de minister worden gesloten. Honderden of zelfs duizenden permanente campingbewoners lopen dan het reële gevaar om op straat te belanden.

Mijnheer de minister, wat zal er gebeuren met de talrijke niet-gedomicilieerde permanente bewoners die elders zijn ingeschreven maar wel degelijk vast op een camping wonen ? Hoe zullen deze mensen worden geholpen ?

Een aanzienlijk deel van de campingbewoners is ook absoluut niet kapitaalkrachtig. Iedereen zal dat ondertussen wel weten. Deze mensen komen dikwijls uit achtergestelde wijken uit grootsteden. Enquêtes en cijfers leren ons dat ongeveer 30 procent van de campingbewoners met schulden kampt. De helft van de bewoners is bestaansonzeker, en maar liefst 14 procent van de campingbewoners is arm. Voor deze personen is een camping dikwijls het enige betaalbare alternatief om de

Huybrechts

slechte en ongezonde woningen in de grootsteden te ontvluchten.

Mijnheer de minister, als u nu bepaalde campings laat sluiten, zal dit enorme consequenties hebben voor veel mensen. U zegt wel dat u zult zorgen voor opvang in sociale woningen, maar de realiteit is jammer genoeg anders. Er zijn onvoldoende sociale woningen op de markt om al deze mensen op te vangen. Als u daadwerkelijk een aantal campings laat sluiten, zal een aantal van deze kansarme mensen onvermijdelijk op straat belanden, met alle dramatische gevolgen van dien.

Ik kan aantonen dat ik niet zomaar iets verzin. Ik heb hier een brief bij me van de gemeente Hechtel-Eksel, gericht aan de vaste bewoners van de camping 'Het Mussennest'. Ik citeer: 'We raden iedereen aan zo snel mogelijk naar een andere woning uit te kijken. Er bestaat onder meer de mogelijkheid een sociale woning aan te vragen. Het is echter duidelijk dat de socialebouwmaatschappij 'Het Kempisch Tehuis' slechts aan een beperkt aantal aanvragen kan voldoen. Daarom raden we iedereen aan zich ook te laten inschrijven in andere gemeenten en bij andere huisvestingsmaatschappijen.' Het probleem van het tekort aan sociale woningen is dus echt wel duidelijk.

Het Vlaams Blok is er nog altijd voorstander van dat campingbewoners die uit vrije wil permanent op een camping wonen, de mogelijkheid krijgen om daar te blijven wonen, maar blijkbaar is de Vlaamse regering een andere mening toegedaan. Mijnheer de minister, indien er dan toch veel mensen uit een camping worden gezet, vragen we om – zoals in de vorige legislatuur – de huidige vaste campingbewoners minstens te laten wonen op hun camping tot er voor hen een menselijk en betaalbaar onderdak wordt gevonden.

Mijnheer de minister, onlangs hebt u samen met de ministers Vogels, Dua, Anciaux – nu Sauwens – en Van Mechelen verklaard naar een oplossing te zoeken voor de vaste campingbewoners. Welke maatregelen heeft de Vlaamse regering al genomen? Kunt u ook garanderen dat de woonzekerheid van alle vaste campingbewoners wordt gegarandeerd tot er voor hen een kwalitatief, aangepast en betaalbaar alternatief is gevonden?

De voorzitter: Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Huybrechts, ik zal me houden

aan de afspraken met de commissie. We zullen dus een volledig verslag opstellen over de cijfers en over de bijkomende beslissingen van de Vlaamse regering. Oorspronkelijk zou dit tegen midden of eind april gebeuren. We waren echter uit het oog verloren dat het toen paasreces was. Wat mij betreft, kan er nu zonder problemen een vaste datum worden afgesproken.

Ik zal nu een antwoord geven in naam van minister Sauwens. Hij vertrekt vanuit de vaststelling dat de Vlaamse regering vanaf 19 november 1999 een paar duidelijke werkafspraken heeft gemaakt om het campingdecreet van 1993 iets vlotter uit te voeren dan voorheen. We zouden vooral oog hebben voor de verschillende aspecten, met name het aspect huisvestingsbeleid, het aspect ruimtelijke ordening en het aspect toerisme, zijnde het aspect vergunde campings. In die zin zijn er binnen de regering diverse werkgroepen opgericht om daar rond een gezamenlijke oefening te verrichten.

Wat de reeds genomen maatregelen betreft, wijst minister Sauwens erop dat op het vlak van huisvesting reeds de volgende maatregelen werden genomen. Ten eerste is er een voorrangregel voor permanente campingbewoners bij de toewijzing van een sociale huurwoning. Op 1 december 1999 hadden reeds 280 gezinnen een beroep gedaan op deze mogelijkheid. Daarnaast stonden er nog 155 gezinnen op de wachtlijst. Ook in het herwerkte socialehuurbesluit zal deze voorrangregel worden opgenomen. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat niet elke permanente campingbewoner in een sociale huurwoning wil wonen.

Als tweede maatregel heeft de VHM besloten om in haar programmatie voorrang te verlenen aan de socialehuisvestingsprojecten die gericht zijn op de herhuisvesting van permanente campingbewoners. Hierbij zal, voor zover mogelijk, rekening worden gehouden met de specifieke woonwensen en -behoeften van de betrokkenen.

Ten derde zullen de toekomstige opdrachthouders van de VHM de plaatselijke socialehuisvestingsmaatschappijen stimuleren en opvolgen in het project.

Ten vierde zullen de permanente campingbewoners in het nieuwe huursubsidiebesluit expliciet worden opgenomen. Het openlucht recreatief verblijf wordt beschouwd als een ongeschikte of aangepaste woning. Zolang dit nieuwe huursubsidiebesluit niet in werking is getreden, kan steeds een aanvraag worden ingediend voor een huursubsidie en/of een installatiepremie.

Landuyt

Op uw tweede vraag antwoordt minister Sauwens dat reeds een aantal maatregelen zijn genomen ter ondersteuning en realisatie van herhuisvestingsmogelijkheden voor permanente campingbewoners. Daarnaast moet ook extra aandacht worden besteed aan het uitbouwen van de nodige begeleiding voor kansarme en kwetsbare permanente campingbewoners. De gemeenten, het OCMW, het opbouwwerk, sociale verhuurkantoren en woonwinkels worden daarbij belangrijke partners. De gemeenten die worden geconfronteerd met de sluiting van een campingterrein met permanente bewoning, zullen hiervan tijdig op de hoogte worden gebracht. Op die manier kunnen de nodige begeleidingsmaatregelen worden getroffen en kan men op lokaal of regionaal niveau zoeken naar crisisopvang en definitieve herhuisvesting.

Minister Sauwens onderstreept dat het uitvoeren van het campingdecreet een verantwoordelijkheid is van heel de Vlaamse regering. We willen dit doen met het nodige respect voor de campingbewoners. De Grondwet bepaalt immers dat iedereen recht heeft op een behoorlijke huisvesting.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister voor zijn antwoord. U schuift echter één mogelijke oplossing naar voren, meer bepaald een voorrangmaatregel voor de campingbewoners bij de toekenning van sociale woningen. Deze maatregel is misschien een oplossing voor deze mensen, maar is dan weer niet rechtvaardig tegenover de gezinnen die al lang vragende partij zijn voor sociale huisvesting. Ik pleit veeleer voor de juridische omvorming van deze permanent bewoonde campings tot een gebied van permanente bewoning.

Minister Renaat Landuyt : Inzake de huisvestingsproblematiek houden we ons aan alle regels, en we hebben vooral oog voor het sociale probleem. Het is natuurlijk inderdaad zo dat sommige campings het initiatief nemen om zich zodanig om te vormen dat ze geen camping meer zijn maar een soort van woongebied. Daarbij moeten de regels van de ruimtelijke ordening wel worden gerespecteerd. Het is ook niet juist dat iedere campingbewoner in aanmerking komt voor sociale huisvesting.

De heer Pieter Huybrechts : Niemand kan echter ontkennen dat een grote groep van de campingbewoners het zeker niet breed heeft. De realiteit leert ons dat de socialewoningopvang onvoldoende is.

Minister Renaat Landuyt : Tijdens mijn bezoeken aan verschillende campings heb ik bewoners gezien die zeker niet in aanmerking komen voor een sociale woning.

De heer Pieter Huybrechts : Er zijn genoeg campingbewoners die niets anders willen dan op de camping te blijven wonen.

Minister Renaat Landuyt : Dat is alleen mogelijk bij de omvorming van de camping tot een woongebied. Noch de wet op de ruimtelijke ordening, noch de wet op de huisvesting kunnen zomaar à la carte worden aangepast. We moeten de verschillende reglementeringen respecteren en de vrijheid van de burger maximaal laten spelen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Huybrechts, Boutsen en Van Goethem werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de plannen van de minister om de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen te bevorderen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Dewinter tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de plannen van de minister om de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen te bevorderen.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ben gealarmeerd door een artikel in de Standaard met als titel : 'Landuyt wil meer kleur op de werkvloer.' Mijnheer de minister, u lanceert daarin een aantal voorstellen en ideeën om de werkgelegenheid bij voornamelijk niet-Europese vreemdelingen aan te zwengelen. U hebt daarbij het schoonmaakbedrijf ISS naar voren geschoven. U meende dat deze firma een voorbeeld was voor de tewerkstelling van allochtonen.

Dewinter

U weet ongetwijfeld dat deze firma ook in het Vlaams Parlement heeft gewerkt. Het Bureau van het Vlaams Parlement heeft haar echter de deur gewezen omdat er een communicatieprobleem bestond met de schoonmaakploeg die het Nederlands totaal onmachtig was. Aangezien dit nogal gênant was voor een parlement dat zichzelf een Vlaams Parlement noemt, werd het contract met de betrokken firma, die u in de kranten bejubelt, verbroken. Het Bureau heeft dan ook een nieuw schoonmaakbedrijf aangesteld. Dit zal u ongetwijfeld interesseren in het kader van de problematiek die u behartigt.

Ik kom tot de essentie van het verhaal. U stelt in een aantal krantenartikels terecht dat de werkloosheid bij vreemdelingen in Vlaanderen op ongeveer 41 percent ligt. De globale werkloosheid in Vlaanderen bedraagt 6,3 percent. De betekenis dat de werkloosheid bij de niet-Europese vreemdelingen zesmaal hoger ligt dan bij de eigen bevolking. Nochtans zijn we ondertussen toe aan de derde of vierde generatie allochtonen die we zogenaamd aan het integreren zijn in onze samenleving.

Dat blijkt niet uit de werkloosheidscijfers van deze vreemdelingen, maar dat is niet essentieel in uw voorstellen.

U zegt dat er een plan moet komen voor positieve acties in 75 nieuwe ondernemingen. U verdoezelt daarmee het begrip positieve discriminatie, waar dit op neerkomt. Er komt een ondersteuningscel voor de social-profitsector, en op 22 juni een forum met de vreemdelingenorganisaties en de sociale partners. Er komen ook nog een handleiding, een brochure, enzovoort.

In het Vesoc-jaarprogramma 2000 legt u de nadruk op het zoeken van ondernemingen die bereid zijn om een programma van zogenaamde positieve actie – lees discriminatie – toe te passen. U wilt ter ondersteuning zelfs een premie van een half miljoen frank uitreiken. Beperkt deze premie zich tot de voorgestelde 75 ondernemingen? We moeten toegeven dat dat niet zo veel is. Het gaat met moeite om één bedrijventerrein, enkele van de duizenden ondernemingen in Vlaanderen. Of vat u het breder op? In het laatste geval, in welk budget voorziet u dan? Hoe breed wenst u te gaan?

Hoe denkt u te kunnen vermijden dat zo een programma van positieve actie uitdraait op een discriminatie? Als men iemand wenst te bevoordelen, om welke reden dan ook, dan benadeelt men im-

mers onvermijdelijk anderen. Hoe zult u discriminatie vermijden van een aantal Vlaamse werkzoekenden, die omwille van hun Vlaamse afkomst geen beroep zullen kunnen doen op de maatregelen die u voorstelt?

Hebt u het gevaar ingeschat dat zo een premie kan leiden tot concurrentievervalsing? Het ene bedrijf krijgt ze omdat het vreemdelingen tewerkstelt, het andere bedrijf dat Vlaamse werkzoekenden tewerkstelt, krijgt ze niet. Dat lijkt me een vorm van concurrentievervalsing door de overheid, wat geen gezonde economische situatie is.

U verklaarde eind maart in De Standaard dat u niet gelooft in repressieve maatregelen. Telkens als het over dit thema gaat, horen we dat zeggen. Hoe zult u echter vermijden dat de ondernemers deze maatregelen als een vorm van zachte dwang zullen beschouwen? U gebruikt immers termen als evenredige participatie. In dat verband verwijs ik naar een opgemerkt interview van uw medewerkster, mevrouw Sakali, adviseur doelgroepenbeleid in uw kabinet. In een paginabreed interview in De Morgen van woensdag 19 april deed zij enkele opmerkelijke uitspraken. U hebt het interview wellicht zelf ook gelezen. In hoeverre staat u achter haar uitspraken?

Minister Renaat Landuyt : Ik sta daar voor 200 percent achter.

De heer Filip Dewinter : Daar neem ik akte van.

Mevrouw Sakali zegt dat er wordt gedacht aan contingentering. Als blijkt dat er in een regio 35 percent van de allochtonen in het werkzoekendenbestand zit, dan moet een evenredig aantal worden toegeleid naar bedrijven en opleidingen. We kennen dat soort uitspraken, maar hoe realiseert u dat? Dit is gauw gezegd, maar hoe kan dat zonder repressie, zonder bedrijven te verplichten? U hebt daar geen antwoord op, maar zij blijkbaar wel. Ze zegt: 'Als sommigen weigerachtig blijven staan, zullen we wetgevend optreden.' Hoe ziet u dat wetgevend optreden in de context van uw uitspraak in De Standaard dat het systeem niet repressief mag zijn? Hoe kunt u een evenredige vertegenwoordiging van allochtonen in de bedrijven bewerkstelligen, zonder repressief optreden, maar wel door een aanpassing van de wetgeving, waar uw adviseur doelgroepenbeleid naar verwijst?

Ze zegt ook – wat me shockeert en het rechtsgevoel van iedere Vlaming aantast – : 'Het is niet meer dan rechtvaardig dat de verschillende sociale groepen evenredig kunnen participeren aan de

Dewinter

maatschappij. Bedrijven moeten bewijzen dat ze niet discrimineren.' Daarmee zet ze de rechtsstaat op zijn kop. Het is niet meer zo dat men onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen. Bedrijven moeten bewijzen dat ze niet discrimineren. Wellicht huldigt ze door haar afkomst andere rechtsprincipes dan wij, en ik heb alle respect voor dat identiteitsgegeven. U moet haar echter eens duidelijk maken dat men in dit land onschuldig is tot het tegendeel is bewezen, en dat ze met het uitgangspunt dat bedrijven moeten bewijzen dat ze niet discrimineren, een aantal rechtsbeginselen op hun kop zet.

Hoe zult u de 75 bedrijven selecteren die aan het project zullen meewerken ? Is er al een lijst, of bent u die nog aan het opmaken ? Welke zijn de criteria ? Tot wie zal de brochure gericht zijn ? Zal ze gericht zijn tot alle Vlaamse ondernemingen, of komt er een selectie ? Als er een selectie komt, op basis van welke criteria zal dat dan gebeuren ?

Mijnheer de minister, u ziet dat we u in deze problematiek zeer aandachtig volgen. U beseft zelf ook wel dat het gemakkelijker is om een aantal algemene principes te debiteren, dan om concreet te zijn, want dan komt u nogal eens in botsing, niet alleen met de realiteit op het terrein, maar ook met uw eigen stellingen. Ik zou graag meer vernemen dan alleen holle frasen. Hoe zult u dit concreet realiseren, met praktische maatregelen, en met het wetgevend werk waarnaar uw adviseur verwijst ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, het verwondert me dat de vraagsteller moeite heeft met holle frasen, maar ieder heeft zijn specialiteit.

Een deel van uw betoog was niet opgenomen in uw geschreven vraag, maar ik zal er toch op antwoorden, omdat ik aan het Vlaams Parlement grondig wens te antwoorden. Ik heb het antwoord op de schriftelijk gestelde vragen ook grondig voorbereid.

Ik verzeker u dat ik voor 200 percent achter het artikel van mevrouw Sakali sta. Het was een zeer helder interview, waarin ze heel mooie illustraties heeft gegeven. Het is overigens goed om aan mensen die het hier in Vlaanderen zelf hebben gemaakt, te vragen hoe zij de problematiek zien. Ik beveel de lectuur van het interview aan aan iedereen die geïnteresseerd is in de problematiek van

inburgering en werkgelegenheid. Mijnheer Dewinter, ik ben blij dat u het hebt gelezen, want u kunt er iets uit leren. Voor wie mijn – iets dikkere – beleidsnota niet heeft gelezen, is dit ook een prachtige resumé van alles wat we voor de doelgroep van allochtonen willen doen.

Het interview is goed opgebouwd. Er wordt eerst een analyse gegeven, en daarna de verschillende stappen die in het beleid moeten worden gezet. Op het einde van het interview zegt mevrouw Sakali dat er eerst niet-repressief moet worden gewerkt. Ze geeft de verschillende fasen aan in eenvoudige bewoordingen. Dan zegt ze dat men uiteindelijk moet komen tot een wetgevend initiatief, omdat men pas dan het onderscheid kan maken tussen wie van goede en wie van kwade wil is.

Net zoals ik geen voorstander ben van repressief optreden ten opzichte van bedrijven omdat we nog geen onderscheid kunnen maken tussen de onwillige en de niet-onwillige, ben ik om dezelfde reden ook geen voorstander van een repressief optreden tegenover de werkzoekenden.

Op een ook voor u verstaanbare wijze legt mevrouw Sakali het mechanisme uit van de opstelling van een dergelijke wet. De omkering van de bewijslast waar u naar verwees, is trouwens niet eens een probleem van een andere cultuur. Het is niets meer dan het mechanisme van het Belgisch arbeidsrecht dat in het Vlaams verwoord staat. Een werkgever die een zwangere werkneemster wenst te ontslaan, moet bijvoorbeeld kunnen bewijzen dat het ontslag vreemd is aan de zwangerschap. Dit is een eenvoudig en onschuldig voorbeeld van de mechanismen die reeds lang in onze maatschappij ingeburgerd zijn – niets nieuws onder de zon dus.

Op dit ogenblik probeer ik met een gezond wantrouwen tegenover iedereen te werken met twee technieken : enerzijds beïnvloedend en met financiële middelen, anderzijds via sensibiliseringsacties. Ik verwijs dienaangaande naar de grote rondetafelconferentie van 22 juni 2000 waaraan zal worden deelgenomen door het bedrijfsleven, door de vakbeweging, door zelforganisaties, door het beleid en allen die bij deze problematiek betrokken zijn.

Vlaanderen kent vandaag een krappe arbeidsmarkt. Dit blijkt voor verschillende bedrijven een stimulans te zijn om – hoe oneerbiedig het ook mag klinken – een voorraad potentiële werknemers aan te spreken die men over het hoofd had gezien, met name de allochtonen waarvan momenteel meer dan 40 percent werkloos is. Zelfs los van de overheidsinitiatieven zien steeds meer bedrijven

Landuyt

in dat bij de allochtonen talenten aanwezig zijn die in hun bedrijven goed van pas kunnen komen.

Het zou voor de overheid, die als tweede doelstelling een verhoging van de werkzaamheidsgraad bij bepaalde groepen en in het bijzonder bij de allochtonen heeft vooropgesteld, economisch onverantwoord zijn die groep van allochtonen niet aan te spreken. Het is precies die economische redenering die de Vlaamse bedrijven ertoe aanspoort die groep van allochtonen aan te spreken.

In die zin is het artikel van mevrouw Sakali bijzonder interessant, omdat ze er in voor u verstaanbare woorden enkele venijnige mechanismen uitlegt die aan de basis liggen van de achteruitstelling van allochtonen. Zo blijken allochtone ouders voor hun schoolgaande kinderen studierichtingadviezen opgevolgd te hebben van onderwijspersoneel die eigenlijk niet helemaal zuiver en vrij van vooroordelen ten opzichte van deze mensen waren. Er zijn dus jongeren uit zelforganisaties die beseffen dat ze eigenlijk veel meer kunnen dan wat hun ouders hen te goeder trouw en in samenspraak met scholen hadden aangeraden.

Daarom zijn er groepen van allochtonen die grote inspanningen leveren om zich te vervolmaken. De overheid wil daarop inspelen door de bedrijven die dergelijke allochtonen aanwerven, financiële stimulansen te geven om bijvoorbeeld in bijkomende opleiding te voorzien. Het is in die zin dat men het actieplan moet zien, namelijk als permanent inspelen op een spontaan ontstaan economisch mechanisme waarbij stimulansen het productieverlies van de bedrijven ten goede kunnen komen.

Op die economische politiek is de sociale geënt. Ik durf gerust te zeggen dat men met betrekking tot de kleur op de werkvloer niet ver genoeg kan gaan. Als er evenveel allochtonen aan het werk zijn als autochtonen, is dat voor onze maatschappij een verbetering. Dit houdt immers een wederzijdse erkenning en verrijking in, en kan de sfeer enkel ten goede komen. Het is beter om voor de allochtonen snel werk te leveren dan snelrecht. Ik geloof er persoonlijk sterk in dat mensen van verschillende culturen in gelijkheid naast elkaar kunnen leven. Misschien zal dit alles u vreemd in de oren klinken, en ik beseef maar al te goed dat ik u moeilijk van mijn mening zal kunnen overtuigen.

U stelde ook een vraag over een mogelijke concurrentievervalsing door de premies. De premies zijn er juist op gericht om de net geschetste en door

mevrouw Sakali toegelichte inhaalbeweging te kunnen maken. Maar hoe zou een premie van 500.000 frank tot concurrentievervalsing kunnen leiden voor een bedrijf als bijvoorbeeld ISS, dat 9.300 werknemers telt? De premie dient trouwens enkel voor het opstellen van een onthaalbrochure met vragen van nieuwe werknemers – zowel allochtonen als autochtonen – over administratie en sociale wetgeving.

U hebt de kans gekregen om uw anekdote te vertellen over het schoonmaakbedrijf waarmee het Vlaams Parlement een contract had. Ook ik zou een anekdote willen vertellen om te illustreren welke vreemde kronkelingen het leven kan vertonen. Enige tijd geleden zag ik in Brugge op straat een allochtoon jongetje lopen met een stapel folders van – jawel! – het Vlaams Blok onder de arm. In het licht van de recente rechtspraak dat de verspreiding van racistisch materiaal een misdrijf is, heeft de Brugse post de verspreiding hiervan geweigerd. Het Vlaams Blok vond de oplossing in de inschakeling van allochtone kinderen die waarschijnlijk – zelfs indien ze autochtoon waren – nog niet eens kunnen lezen. Dit is een prachtige illustratie van verkeerd omgaan met vreemdelingen.

De heer Filip Dewinter : Dat is een duidelijke vorm van positieve actie.

Minister Renaat Landuyt : U vroeg ook of ik ervan uit ga dat bedrijven die weinig of geen vreemdelingen in dienst nemen, dit doen uit racistische beweegredenen. Ik begrijp dat u daar van uitgaat. Bedrijven zijn echter niet automatisch als racistisch te bestempelen. Vaak zorgen bergen vooroordelen ervoor dat ze dit wat verkeerd aanpakken. De tekst van mevrouw Sakali geeft daar een goede analyse van, in een begrijpbare taal.

Bedrijven leren geleidelijk dat ook bij deze groepen een enorm potentieel aan deskundigheid en talent aanwezig is. Op talent staat immers geen huidskleur. Dat lijkt me een belangrijke zin voor u, mijnheer Dewinter. Dankzij het Vesoc-akkoord zien de bedrijven dat het geen zin heeft om een onderscheid te maken tussen de verschillende groepen. Of mensen nu blauwe of bruine ogen hebben, is van geen belang voor de talenten die bedrijven nodig hebben.

We zijn dus geen voorstander van een quotasysteem. Men moet een verschil maken tussen de weerspiegelmecanismen en een quotasysteem. Ik zal u dat trachten uit te leggen. Misschien heb ik Saïdah nodig om dat in voor u begrijpbare taal uit te leggen. Als men holle frasen gewoon is, is

Landuyt

het natuurlijk moeilijk om nuances te begrijpen. Het quotasysteem, waarbij men eenvoudigweg verplicht wordt om een aantal allochtonen aan te werven, functioneert niet. Dan werft men mensen aan omwille van hun afkomst, wat we net willen vermijden. Iemand moet worden aangeworven omwille van zijn talenten. Dat is het basisidee.

Als blijkt dat een bedrijf geen of abnormaal weinig mensen in dienst neemt uit een bepaalde groep werkzoekenden waarvan we weten dat ze over talenten beschikken, dan stemt dat niet overeen met de weerspiegelingsgedachte. In andere landen bestaan er dan mechanismen om een en ander op te leggen. Wij bevinden ons nog niet in deze fase. We roepen nu alle hens aan dek om de vooroordelen bij zowel allochtonen als bedrijven, te ontminnen.

Het gaat dus ook over vooroordelen bij allochtonen. U ergert zich aan het feit dat ik daar met een bedrijfsleider op de foto sta, maar volgens uw logica moet u zich nog meer ergeren aan het feit dat ik naast Mohammed sta, die vertegenwoordiger is van zelforganisaties. Deze organisaties zullen de mensen die zij kunnen bereiken, aanspreken, vechten tegen hun vooroordelen, en hen aanmoedigen om naar een bepaald bedrijf te stappen omdat ze daar niet op de klank van hun naam of op hun huidskleur worden beoordeeld. We sluiten dus overeenkomsten met de organisaties van Marokkanen, Turken en Italianen, die het best georganiseerd zijn. We steunen hen omdat ze ons zullen helpen de allochtonen de stap te doen zetten. Dan zullen we merken waar er misschien echt sprake is van racisme. Ingebakken vooroordelen moet men systematisch trachten aan te pakken.

U hebt geciteerd uit het interview met mevrouw Sakali. U hebt dat interview blijkbaar gewaardeerd. Ik kan u ook nog een werkje aanraden van een andere persoon van Marokkaanse afkomst, namelijk de schrijver Tahar Ben Jelloun. Die heeft een boek geschreven getiteld 'Papa, wat is een vreemdeling'. Dat moet u echt eens lezen.

U vroeg hoe de brochures zouden worden verspreid. Ik wou zo een brochure als voorbeeld meebrengen, maar ze zijn momenteel in herdruk. De vraag ernaar was enorm groot, en de brochure werd dan ook ruim verspreid. Als u me eraan herinnert, wil ik u deze graag bezorgen na herdruk.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de minister, uw antwoord was soms nogal pedant, maar dat ben ik gewoon. Ik neem akte van uw verklaring dat er op economisch vlak een enorme vraag naar allochtone werknemers bestaat. Ondanks die enorme vraag bedraagt de werkloosheidsgraad bij niet-Europese vreemdelingen in Vlaanderen nog steeds 41,5 procent. Ik stel dat slechts vast.

Uw uitleg heb ik in het verleden al gekregen van CVP-minister Martens. Ik heb hier trouwens een interpellatieverzoek van mezelf van 8 mei 1998. Ik interpeleerde toen naar aanleiding van het minderhedenrapport van de ICM, dat soortgelijke voorstellen lanceerde. U hebt het warm water niet uitgevonden, wees gerust. Er werden toen dezelfde vaststellingen gedaan : de werkloosheid bij Noord-Afrikaanse en Turkse mannen bedroeg toen 32,3 procent, bij de Vlamingen 5,2 procent. Dat cijfer lag dus 6,2 maal hoger dan bij onze eigen bevolking. Ook toen was er sprake van een hele serie actieplannen en voorstellen allerhande. Al meer dan twintig jaar doen verschillende ministers dezelfde voorstellen, terwijl er in de praktijk niets verandert. Integendeel, de problematiek wordt almaar schrijnender.

Ik merk een zekere tegenstelling in uw betoog. Enerzijds zegt u dus dat de allochtonen nodig zijn omdat de vraag ernaar groot is, anderzijds blijft de werkloosheid bij deze bevolkingsgroep alleen maar stijgen, ondanks de diverse actieplannen. We moeten de dingen bij hun naam noemen : het gaat hier om een positieve discriminatie. De lat wordt lager gelegd voor niet-Europese vreemdelingen dan voor Vlaamse werkzoekenden. Al deze maatregelen gaan ervan uit dat bedrijven op diverse vlakken moeten worden gestimuleerd om geen Vlamingen maar vreemdelingen aan te werven. Dat is pas discriminatie en racisme ! Daar moet u toch even bij stilstaan !

Het ergert me dat bedrijven worden geculpabiliseerd, want de woorden van de minister – en die van zijn adviseur nog veel meer – zorgen hiervoor. Deze vrouw beweert dat bedrijven moeten bewijzen dat zij niet discrimineren. Ongetwijfeld zijn er bedrijven te vinden die discrimineren, denk maar aan zwangerschappen en dergelijke meer. Dit gaat echter veel verder. Mijnheer de minister, bedrijven die in uw ogen niet voldoende vreemdelingen en migranten tewerkstellen, moeten bewijzen waarom dit zo is en moeten daar rapporten over opstellen.

Dat is een gevaarlijke politiek, waardoor de overheid een rol speelt die niet de hare is. Deze dirigistische politiek – van een socialistische minister niet

Dewinter

verwonderlijk – zorgt ervoor dat de overheid het personeelsbeleid van bedrijven op een zeer bedenkelijke manier zal beïnvloeden. Bedrijfsleiders worden immers geculpabiliseerd als ze niet voldoende vreemdelingen in hun bedrijf tewerkstellen. Een onvoldoende aantal tewerkgestelde vreemdelingen is al voldoende om in verdenking te worden gesteld. Volgens mij ligt hier nog een grote taak weggelegd voor het centrum van racismebestrijding van pater Leman, die als inquisiteur kan optreden – wat perfect in het verlengde ligt van zijn roeping als dominicaan.

Ik begrijp de minister trouwens niet. Hij zegt dat een quotasysteem niet goed is. Nochtans zegt zijn medewerkster letterlijk dat er wordt gedacht in de richting van een contingentering. Ik ben natuurlijk niet zo verstandig als onze wijze minister. De verkiezingen maken dat dan ook duidelijk : de partij van de minister doet het daar veel beter dan de onze. Wat is het onderscheid tussen een quota- en contingenteringssysteem ? Uw medewerkster zegt immers dat als in een regio 35 percent van de allochtonen in een werkzoekendenbestand zit, men ervoor moet zorgen dat een evenredig aandeel kan worden toegeleid naar bedrijven en opleidingen. Dit lijkt toch sterk op een quotasysteem ? U noemt dit ‘contingentering’, wat een versluiserend woordgebruik is. U kunt dat natuurlijk weerleggen.

We zullen hier straks een motie over indienen. Ik ben trouwens zeer benieuwd naar het standpunt van de VLD hierover. Tot nu heb ik de liberalen nog niet gehoord. De VLD werpt zich toch op als partij die instaat voor de verdediging van de belangen van het bedrijfsleven, de KMO's en de zelfstandigen ? Gaan zij akkoord met deze voorstellen van de minister tot positieve discriminatie ? Ik ben benieuwd naar hun stemgedrag in het Vlaams Parlement.

De minister gaat nog verder dan voormalig minister Martens in zijn minderhedenrapport en zijn decreet over etnische minderheden. We zijn op weg naar een systeem waarin men niet eens meer verbergt dat het gaat om een positieve discriminatie van vreemdelingen en een negatieve discriminatie van het eigen volk. De eerste stap in die richting wordt gezet via de hier bevestigde voorstellen. De minister zegt dat hij het volmondig eens is met de uitspraken van zijn medewerkster. Dat is bijzonder verhelderend. We zullen niet nalaten dit mee te delen aan degenen die dat kan interesseren.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de benadering van de heer Dewinter verrast me. Ik dacht dat hij een maatschappelijke verantwoordelijkheid droeg, wat ik niet in zijn betoog terugvind.

We worden nu geconfronteerd met de gevolgen van een politiek die werd gevoerd uit de behoefte om een aantal arbeidskrachten in Vlaanderen binnen te brengen. Dit werd in het verleden georganiseerd. U weet dat er afspraken werden gemaakt om hele contingenten naar ons land te brengen. Dat gebeurde ten bate van de Vlaamse economie. Vandaag hebben we nog steeds een verantwoordelijkheid ten aanzien van deze mensen. Dit is geen gemakkelijke zaak. De minister heeft de moed om deze zaken aan te pakken en neemt initiatieven. Ik zou het spijtig vinden als de heer Dewinter niet zou meewerken aan een inburgeringsstrategie. Ik ben verrast over zijn interpellatie, die haaks staat op het standpunt dat zijn partij enkele weken geleden heeft ingenomen. Waarom wil hij niet meewerken ?

Deze soort werkloosheid brengt immers maatschappelijke problemen mee. De gevolgen van werkloosheid zijn niet enkel voor de allochtonen zelf belangrijk, maar ook voor onze eigen mensen. Werkloosheid kan immers leiden tot vandalisme, inbraak, enzovoort. In een recent artikel wordt duidelijk uiteengezet dat dit geldt voor zowel eigen mensen als mensen met een andere huidskleur. Altijd opnieuw die laatste groep beschuldigen, is verkeerd.

De minister voert een inburgeringsstrategie. Misschien heeft de heer Dewinter geen ervaring met allochtonen die in bedrijven werken. In onze regio werken er zeer veel, en de ervaring is zeer positief. Dit mag worden gezegd. Alles begint met het onderwijs, dat niet altijd de juiste aanpak heeft. Dit heeft tot gevolg dat in een later stadium probleemgevallen ontstaan.

Onze eigen werklozen moeten eveneens in de maatschappij worden geïntegreerd. Er moet wel enige druk worden uitgeoefend opdat men de aangeboden tewerkstelling zou aanvaarden. Dit moet samengaan met het ter beschikking stellen van middelen om de integratie te bevorderen.

De heer Dewinter stelt het voor alsof het om een bestraffing van bedrijven gaat. Ik heb goede contacten met de bedrijfswereld, en ben lid van de raad van bestuur van een van de grootste Kamers van Koophandel. Ik durf te opperen dat er geen enkel probleem is met het bedrijfsleven. Integendeel : men wil meewerken omdat men beseft dat

Laverge

dit een maatschappelijk probleem is en dat deze mensen niet in de werkloosheids sfeer mogen blijven. De heer Dewinter zou hen evenwel gewoon werkloos laten, om zo te kunnen bewijzen dat ze niets doen, en ze dan terug te sturen.

Dit druist in tegen de rechten van de mens. Ik heb veel waardering voor de mens Filip Dewinter, die een intelligent demagoog is. Ik vraag hem zijn verantwoordelijkheid als parlements lid op te nemen en het probleem te helpen oplossen. Ik vind dat de minister een poging onderneemt om dit te doen, en wil hem steunen in zijn actie.

Minister Renaat Landuyt : U mag niet vergeten dat ik niet de minister van het Gelijke kansen beleid ben, maar wel van Werkgelegenheid. De verschillende groepen die op de arbeidsmarkt minder goed zijn vertegenwoordigd, wil ik extra aanspreken. Het gaat niet enkel om de allochtonen. Er is iets veranderd : sinds november 1999 is de arbeidsmarkt vergelijkbaar met deze van de jaren zeventig. Er is een schaarste op de arbeidsmarkt. Dat maakt het economisch ten zeerste verantwoord om alle groepen van de samenleving naar de arbeidsmarkt te loodsen. Er zijn nog vele talenten van allochtonen die niet worden benut, en dat is onverantwoord voor de Vlaamse economie. Vooral vanuit die optiek kan ik mijn bevoegdheid maximaal aanwenden.

Ik wil dus zeker niet de lat voor een bepaalde groep lager leggen. De overheid wil iets doen aan de openstaande vacatures. Als er onvoldoende geschikte kandidaten beschikbaar zijn, dan willen we met behulp van opleiding en vorming daaraan iets doen. Dat is een algemene doelstelling, die niets te maken heeft met de huidskleur of de naam van de persoon. De overheid wil de lat voor iedereen even hoog leggen. Bepaalde groepen hebben het moeilijker ; terzelfder tijd hebben bedrijven hen nodig. Met vorming en opleiding proberen we dit te verhelpen. We willen de lat dus voor iedereen even hoog leggen, zodat de mensen met de juiste talenten op de juiste werkplaats terecht komen.

We willen bedrijven niet culpabiliseren, integendeel. U zegt zelfs dat het Vlaams Parlement racistisch is. Ik ga ervan uit dat er een goede wil leeft bij zowel de werkzoekenden als de werkgevers. Ik wil het akkoord van de sociale partners en de vorige Vlaamse regering versnellen. Die versnelling is mogelijk – want we hebben er de middelen voor -, en ze is ook nodig – want er is een schaarste op de arbeidsmarkt. We willen de bedrijven die het goede

voorbeeld geven, steunen. De bedrijven weten hoe ze andere bedrijven moeten overtuigen : met economische argumenten. Vandaag zijn er economische stimuli voorhanden die in de kaart spelen van mijn sociale doelstellingen. Verder is werk het beste middel om iedereen, met inbegrip van de allochtonen, te integreren in de samenleving. Dat is de maatschappelijke inzet van de inburgering, en ook een eenvoudige Vlaamse wijsheid.

De overheid kan het zich niet permitteren dat dit mechanisme niet zou werken. Binnen enkele jaren zal duidelijk zijn in welk opzicht repressiever moet worden opgetreden, zowel ten aanzien van bedrijven als ten aanzien van werkzoekenden van welke origine ook. Evenwicht en gelijkheid zijn hier de te hanteren principes.

Vooreerst moet worden vastgesteld of de overheid wel degelijk alle inspanningen heeft geleverd om uiteindelijk vraag en aanbod op de arbeidsmarkt in evenwicht te brengen. Deze logica moet steeds worden gevolgd. Allochtonen of andere groepen met minder kansen worden hier op een gelijke manier behandeld. Het helpen van deze groepen helpt intussen het bedrijfsleven vooruit, wat een ideale uitwisseling is.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, wat hier wordt gezegd is hallucinant. Vraag en aanbod zouden niet op elkaar zijn afgestemd. De overheid zal aan de bedrijven meedelen hoe zij de vraag kunnen invullen, want het aanbod is wel degelijk aanwezig.

Dat is niet realistisch. Bedrijven beschikken zelf over de nodige economische inzichten en de volwassenheid om te beslissen wie ze wel en wie ze niet in dienst wensen te nemen. Blijkbaar geraakt juist die groep niet aan werk. Het gaat hier om een werkloosheid van 41 procent. Toch zegt u dat er een vraag bestaat en dat bepaalde groepen van arbeiders niet aan werk geraken.

Misschien moet men eindelijk de taboes opzij schuiven en de redenen analyseren waarom het niet klikt tussen het bedrijfsleven en deze werkloze vreemdelingen van niet-Europese afkomst. Misschien moet u dit onbevangen, zonder vooroordelen, zonder u vast te rijden in een multicultureel discours, laten onderzoeken. Het blijft een opvallend en vreemd fenomeen. Ligt dit aan de stoute bedrijfswereld die Mohammed niet wil tewerkstellen ? Misschien zijn er nog andere oorzaken.

Minister Renaat Landuyt : Misschien moet u het hele beleid in de beleidsnota hieromtrent nalezen. Ik doe een poging om op een democratische wijze met rationele argumenten aan uw opmerkingen tegemoet te komen. We helpen bedrijven die deze moeilijke groep aanspreken. Ze doen dit omdat er een economische noodzaak voor bestaat. Het zou onverantwoord zijn deze economische logica niet te laten spelen. Zodoende hebben we als overheid de mogelijkheid om van deze bedrijven extra informatie te verkrijgen.

Er werd in middelen voorzien om deze analyse binnen enkele jaren uit te voeren. Hoe komt het dat 41,5 percent van de allochtonen werkloos zijn? Deze vraag kan worden beantwoord of met vooroordelen of met feitelijke informatie. Ik wens niets uit te sluiten. Het aantal diploma's bij allochtonen vormt geen verklaring: zeker bij de tweede generatie zijn heel wat intelligente mensen te vinden. Waarom worden zij niet aangesproken?

Een voorbeeld is hier op zijn plaats, maar er mag niet onmiddellijk een schuldige worden aangeduid. Een vreemdeling belt naar een callcenter in verband met een vacature en doorloopt zeer vlot in het Nederlands alle vragen tot op het ogenblik dat de naam valt. Daarop blokkeert de vacature onmiddellijk. Dat is een voorbeeld dat men niet kan extrapoleren om te zeggen dat iedereen racistisch is. Men kan zelfs niet zeggen dat het bedrijf de vacature blokkeert uit racisme omwille van de naam.

We moeten wel analyseren waarom we plots blokkeren. De grote stap die sommige bedrijven zetten om allochtonen te plaatsen op zeer zichtbare functies ligt erg moeilijk. Er worden echter onder economische druk meer inspanningen voor geleverd. We moeten die evolutie laten spelen. Ik zeg niet dat u voortdurend insinueert dat onze bedrijfsleiders racistisch zijn. Ik beweer zelfs het tegendeel als we beschouwen wat er nu aan de hand is. Ik zeg evenmin dat een allochtoon lui is omdat er zoveel werklozen zijn. Uit analyse blijkt immers dat er nog andere mechanismen spelen.

In de mate dat we meer kennis vergaren wil ik de onwilligen langs alle kanten verwijderen. Vandaag kan ik niet zomaar zeggen dat een allochtoon met een zeker diploma die niet aan werk geraakt, dit alleen maar aan zichzelf te wijten heeft.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Ik wil toch nog even duidelijk maken dat ik absoluut geen probleem heb

dat men een aantal mensen, die zich aangepast en geassimileerd hebben, ook volledig inpast in onze maatschappij. Hiervan maakt tewerkstelling een primordiaal onderdeel uit.

Eén ding moet mij van het hart. Ik verwijt dat reeds geruime tijd aan de minister en aan het beleid. Men maakt van die vreemdelingen de troetelkinderen van het regime door allerlei premies en positieve acties. U legt te veel eieren onder die doelgroep, met als gevolg dat ze zelf geen enkele inspanning meer doen om hard te werken. Er zijn natuurlijk uitzonderingen. In het algemeen voelt men zich echter niet meer aangemoedigd om te doen wat hoort. Op die manier laten deze mensen de armen hangen omdat ze beseffen dat ze toch wel een duwtje in de rug krijgen. Ze zijn immers quasi onaantastbaar geworden. Het hele beleid is op hen afgestemd. Als er geen premies zijn, is er wel een actie of een campagne omwille van hun aanwezigheid.

Mijnheer de minister, misschien moet u eens het omgekeerde proberen. Misschien moet u, in plaats van positieve actie en positieve discriminatie te gebruiken, er hen op wijzen dat wij ook een inspanning van hun kant verwachten? Niet alle inspanningen moeten van onze kant komen. Dan kunnen we misschien een einde maken aan die onwaarschijnlijke en ontstellende situatie die we nu al tientallen jaren meemaken, waarbij op dit moment 41,5 percent van de niet-Europese vreemdelingen werkloos zijn in Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : De heer Dewinter was nog geen parlements lid toen het plan van de toenmalige minister van Tewerkstelling De Wulf werd ingediend. Hij heeft een grote campagne gevoerd in de moeilijkere jaren om werklozen die meer dan vijf jaar werkloos waren opnieuw te integreren.

Hij heeft daar enorm veel middelen voor vrij gemaakt, voor onder andere vorming en stimulering. Ik stond er kritisch tegenover, maar de resultaten hebben me verrast. Door die werkelijke inzet en de vormingsinbouw en de stimulans om opnieuw te integreren werden goede resultaten bereikt. Ik ben het met u eens dat als iemand een tijdje niet geïntegreerd is hij de armen laat zakken. Dat is een normaal menselijk fenomeen. Voormalig minister De Wulf is er toch in geslaagd een heel aantal eigen werklozen, om het zo te zeggen, terug te mobiliseren en te integreren.

Laverge

Ik ben het ook eens met de minister – en mijnheer Dewinter, u zegt dat ook -, dat door het inschakelen en het creëren van arbeidsmogelijkheden de integratie in de maatschappij het vlotst verloopt. U maakt geen probleem van mensen die zich aanpassen. Laten we dan toch inspanningen doen om de mensen de kans te geven zich aan te passen. Ik begrijp uw betoog niet zo goed.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Dewinter werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het aantrekken van extra toeristen tijdens Euro 2000

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Declercq tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het aantrekken van extra toeristen tijdens Euro 2000.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat u heel bezorgd bent om Brugge en de kwaliteit van het leven in die stad. Toch wil ik u deze vraag stellen, en ik baseer me daarvoor op een artikel uit De Morgen van 3 april. Daarin staat uitdrukkelijk dat België via het voetbalfeest extrasportieve bezoekers wil lokken. Nederland beoogt het tegenovergestelde. De Nederlandse staatssecretaris van Economische Zaken wil liever geen extra toeristen in die periode. Ik citeer uit het artikel : 'Vlaams minister van Toerisme Landuyt, ziet in Euro 2000 een ideale gelegenheid om Vlaanderen en Brugge, de enige Vlaamse stad waar gevoetbald wordt, tijdens Euro 2000 te promoten.'

Los van deze bijkomende promotie maakt men zich in Brugge reeds zorgen over deze periode. We zijn ons terdege bewust van het belang van het toerisme voor Brugge. We begrijpen dat Euro 2000 wordt aangewend om de stad te promoten, maar dan wel omwille van de kunstwaarde en met het oog op kalme periodes. We zijn het ermee eens dat ook voetbaltoeristen toeristen zijn. Begrijp me dus niet verkeerd, ik heb niets tegen voetbal. Mijn zoon heeft me de liefde voor deze sport bijgebracht.

Het aantrekken van extra toeristen tijdens Euro 2000 lijkt ons echter absurd. We maken ons sowieso zorgen over het aantal toeristen tijdens die periode. Volgens de media worden 200.000 tot 300.000 mensen verwacht. Brugge heeft slechts een capaciteit van 9.000 bedden. De projectcoördinator, de heer Dewulf, heeft reeds meegedeeld dat mensen tot in Noord-Frankrijk op zoek gaan naar slaapplekken. De wedstrijd Tsjechië-Frankrijk valt tijdens het pinksterweekend. In Brugge is dat traditioneel een druk weekend.

Het aantrekken van extra toeristen kan echt niet. Wat heeft een echte voetbalfanaat er trouwens aan om naar Brugge te komen, als hij onmogelijk een toegangskaartje op de kop kan tikken ? Uit onderzoek blijkt dat de prijzen van de kamers duurder zijn dan anders.

Ook over de veiligheid kunnen we ons vragen stellen. Vorig jaar heeft Brugge reeds een match afgelast om veiligheidsredenen. De gevangenisdirectie vraagt reeds om bijkomend personeel voor het bewaken van extra cellen. In de pers lezen we dat Euro 2000 ook een enorm zware last is voor de politie en de rijkswacht. We weten reeds dat een bijkomend aantal rijkswachters naar Brugge zal komen tijdens de dagen dat er wordt gevoetbald. De extra voetbalfans die worden aangetrokken, zouden ofwel uitbundig en blij rondlopen, ofwel gefrustreerd om een verloren match of omdat ze geen entreekaartje konden bemachtigen.

Mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat u mijn bezorgdheid deelt. U bent immers Bruggeling en kandidaat-burgemeester van de stad. Euro 2000 kost de stad veel. Er werd nog geen duidelijke kosten-batenanalyse uitgevoerd. De huidige burgemeester beloofde een raming tegen de maand mei en een totaal overzicht tegen de maand juni. Bovendien hebben veel Brugse voetballiefhebbers niet de kans gekregen om een kaartje te bemachtigen. Velen kunnen er geen betalen omwille van de hoge prijzen. De inwoners zullen heel wat moeten verdragen tijdens de periode : verkeersoverlast, lawaai en zwerfvuil.

Declercq

Uit een onderzoek van 1998 blijkt dat er toen 1.208.000 overnachtingen waren in Brugge. Dat is een stijging met 35 percent tegenover 1991. Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat 2,2 miljoen dagbezoekers naar de stad komen. Het is dan ook belangrijk om het evenwicht te bewaren tussen toerisme en een kwaliteitvolle leefomgeving.

Mijnheer de minister, is het echt de bedoeling om voor die periode extra toeristen aan te trekken? Heeft u enig zicht op het aantal toeristen dat wordt verwacht? Wordt er rekening gehouden met de draagkracht van de Bruggeling, het milieu en de levenskwaliteit?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, mevrouw Declercq, met Euro 2000 is er wat eigenaardigs aan de hand. Het lijkt erop dat sommigen hopen dat voetbal hoe langer hoe meer wordt geassocieerd met onveiligheid. We hanteren de toeristische invalshoek om te wijzen op de gezinsvriendelijke kant van het voetbal.

Ik krijg echt de indruk dat Brugge wacht tot er iets verkeerd loopt met Euro 2000. Nederland en België waren destijds geïnteresseerd in de organisatie van dit toernooi omdat het een prachtige gelegenheid is om de landen 'in the picture' te plaatsen. Een dergelijk evenement brengt dynamiek mee voor de streek. Nu doen sommigen alsof het voetbal een smet op ons zal werpen. De problemen mogen niet worden overdreven, want daardoor wordt het imago van het voetbal helemaal kapot gemaakt.

Het Nederlands beleid verschilt trouwens niet veel van het Vlaamse. Ik heb de planning van de Nederlandse toeristische dienst opgevraagd. De dienst hanteert bijna exact dezelfde mechanismen als wij. De toeristische diensten van beide landen richten zich niet op het aantrekken van toeristen voor Euro 2000, omdat alle kaartjes reeds zijn verkocht. De voetballiefhebbers komen sowieso. Vlaanderen en Nederland willen van de gelegenheid gebruik maken om van de voetbalfan of zijn gezin, ook een toerist te maken.

De uitspraak van de Nederlandse staatssecretaris werd door de krant blijkbaar verkeerd begrepen. Nederland en België waken erover dat men geen voetballiefhebbers aantrekt zonder kaart. Het beleid van België is hetzelfde als dat van Nederland. We willen maximaal gebruik maken van Euro

2000, dat op wereldschaal wordt gevolgd. Niet iedereen komt naar hier, maar iedereen kijkt wel naar de wedstrijd. De televisie geeft dan steeds sfeerbeelden over de streek waar de matches plaatsvinden. Het zou onverantwoord zijn om Euro 2000 niet te gebruiken om extra reclame te maken voor Brugge en heel Vlaanderen.

Het zou een enorme slechte reclame zijn voor de stad en het land indien we er niet voor zorgen dat we de voetballiefhebbers, die eventueel geïnteresseerd zijn in andere zaken, niet op een degelijke manier opvangen en informeren. Daarom hebben de Vlaamse overheid en Toerisme Vlaanderen vorige week een akkoord gesloten met de stad Brugge om de stad te wijzen op bepaalde plichten. Wij ondersteunen de propaganda, maar we vragen ook dat de stad inspanningen zou doen om de toerist en de voetballiefhebber op een volwaardige wijze op te vangen. We stimuleren een adequate informatieverschaffing en een optimaal onthaal. We doen inspanningen om de verblijfsverlenging en de zinvolle besteding buiten de voetbaluren te stimuleren. De toeristen zijn hier nu toch. Er is een enorme kans op gratis wereldpubliciteit voor Brugge en Vlaanderen. Het zou onverantwoord zijn om daar geen toeristische politiek omtrent te voeren.

We hopen dat er in juni in Brugge of in andere steden geen verschrikkelijke dingen zullen gebeuren. Voetbal moet een feest zijn, eerder vrede dan oorlog.

Mevrouw Veerle Declercq : U kunt er ons niet van verdenken dat we voetbal geen feest vinden. Een deel van de Bruggelingen is echter uitgesloten van het feest. Dat mag niet worden onderschat. Een deel van de mensen die er wonen zullen ernstige hinder ondervinden van de grote groep mensen die toestroomt. Een en ander veroorzaakt problemen voor verkeer en milieu. Daarover hebt u in uw antwoord niets gezegd. Ik hoop dat de stad een ernstige inspanning zal doen om een evenwicht te creëren tussen de baten van het voetbal en de kosten ervan voor de omwonenden.

Inzake veiligheid zouden er extra initiatieven kunnen worden genomen. Waarom geen grote schermen plaatsen, waarop de mensen het voetbal kunnen volgen? Voetbal is een groepsgebeuren, dat nu voor de mensen van Brugge zelf wat wordt afgeschermd.

Ik ben overigens wel verheugd dat het niet de bedoeling is om extra voetballiefhebbers die geen kaartje hebben, aan te trekken. Ik had begrepen dat de extra promotie daarop gericht was, wat in

Declercq

onze ogen onbegrijpelijk zou zijn. Wellicht berust dit op een misverstand.

Minister Renaat Landuyt : Een vraag om uitleg is bedoeld om uitleg te krijgen. Mijn antwoord is dat van de minister van Toerisme, en betreft zijn rol in een gebeurtenis als Euro 2000. Ik kan vooralsnog niet spreken in naam van de stad Brugge : nog even geduld.

Zowel het ministerie van Binnenlandse Zaken als de stad Brugge doen er alles aan om van dit feest een echt feest te maken. Alle mogelijke veiligheidsmaatregelen zijn genomen. Als gemeenteraadslid heb ik onlangs nog mee de bijzondere reglementen en maatregelen kunnen goedkeuren. We hopen dat de buurt van het stadion, heel Brugge, en heel Vlaanderen ervan zullen kunnen genieten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.47 uur.*
